

rigeligt af, end de hidtil har kunnet. Der er Kamp om Fordelingen i Samfundet paa dette som paa andre Punkter.

Naar de Herrer siger, at det er Erhvervsforholdene, som staar i Fare, er det uden nogen som helst Begrundelse. Jeg kan ikke lade være at henvise til Arbejdstidskommissionen. Det var virkelig bedaarende, at de i 1920 skrev, at det var overflødig at faa indført en Lov om Arbejdstiden, for den var gennemført — det staar i Betænkningen. Og 2 Aar efter stiller de Forslag til den ene Industri efter den anden om at forlænge Arbejdstiden!

Naar den højtærede Minister sagde, at da man vedtog Konventionen i Washington, var man ikke klar over, at man gik en Krise i Møde, benægter jeg det paa det allerbestemteste. Hele Amerika talte, den Gang Konferencen fandt Sted, ikke om andet end Krise fra den ene Virksomhed til den anden, og ogsaa de delegerede i Konferencen var klare over, at der maatte komme en meget alvorlig økonomisk Krise. — Den højtærede Minister har Ret i, at nogen juridisk Forpligtelse har den danske Rigsdag ikke til at vedtage dette Lovforslag. Men der er jo ogsaa andre Forpligtelser end de juridiske. — Naar den højtærede Minister nævnte visse Lande, bl. a. Sverige, som ikke havde ratificeret Konventionen og ikke vilde gøre det, vil jeg gøre opmærksom paa, at Sverige og flere Lande har en Lov om 8 Timers Arbejdsdagen, altsaa har 8 Timers Arbejdsdagen lovfæstet; men de mente, at Konventionen vilde nødvendigvis gøre nogle Ændringer, som de ikke syntes om. De har altsaa sikret Arbejderne den 8 Timers Arbejdsdag. — Den eneste Argumentation mod 8 Timers Arbejdsdagen, som jeg forstod, var det ærede Medlem Hr. Drachmanns; det var hans Syn, at de internationale Forhold nu var saaledes, at man hellere end at arbejde internationalt sammen skulde modvirke det internationale Samarbejde. Det var et Argument, jeg kunde forstaa, og som klart viser det konservative Folkepartis Stilling, og som ogsaa viser den Industris Stilling, som det ærede Medlem er saa nær knyttet til.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Den højtærede Indenrigsminister spurgte, om jeg mente, han burde fastholde de Principper, som var opstillet ved Krigen Slutning, til Trods for de

produktionsmæssige Forandringer, der er foregaaet i Mellemtiden; og den højtærede Minister tænkte derved utvivlsomt paa den indtraadte Krise. Jeg tror derom at turde sige, at da man i Tiden henimod Krigen Slutning og i Tiden nærmest derefter forkyndte de nye Ideer om Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, var der meget faa Mennesker, der var saa forblindede, at de ikke forstod, at man vilde komme til at staa overfor ganske overordentlig vanskelige økonomiske Forhold. Men netop fordi man forudsaa, at disse økonomiske Vanskeligheder ikke mindst, men tungest vilde ramme de store Arbejdermasser, forstod man, at betydningsfulde og afgørende Fremskridt i Ordningen af Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere var nødvendige. Disse store Tanker er det, der blev nedlagt først ved Versailles-Freden og derefter i den Række Aftaler, som sluttede sig dertil. Det forekommer mig at være en af de beklageligste Begivenheder, der er foregaaet, at der er sket en Svingning tilbage fra de Idealer, der den Gang opstilledes, og jeg tror, der ikke er Grund til at være stolt af, men at vi maa skamme os over, at Danmark er gaaet med i denne Tilbagegangsbevægelse.

Den højtærede Minister nævnte Lande, som var gaaet med til 8 Timers Arbejdsdagen og Konventionen derom, men tog langtfra alle med. Jeg kan nævne blandt de Lande, den højtærede Minister ikke nævnte, at Frankrig for længst har gennemført 8 Timers Arbejdsdagen — naturligvis med en Række Lempelser, saaledes som det ogsaa foreslaas i dette Lovforslag. — Den højtærede Minister sagde, at vi ingen Pligt har til at gennemføre Forslag af denne Karakter. Nej, i selve Konventionen indeholdes der kun en Forpligtelse for Regeringen til at fremsætte et Lovforslag om 8 Timers Arbejdsdagen. Men det forekommer mig ganske vist at være en besynderlig Holdning for Regeringen at indtage at sige: Internationalt har vi forpligtet os til at fremsætte Lovforslag for Rigsdagen, men vi fremsætter det med en Haandbevægelse, som ligesom fejer det til Side og siger: Rigsdagen kan gerne lade det ligge. Naar saa Rigsdagen har ladet det ligge det ene Aar, glemmer Regeringen det det næste Aar og beskæftiger sig ikke dermed; og naar man fra anden Side fører det frem, begraver man det. Medens vi ikke ifølge Konventionen har en saadan særegen Forpligtelse har vi en almindelig Forpligtelse overfor Princippet om 48 Timers Arbejdsdagen; thi dette Princip er fastslaaet i selve Versailles-Freden, og dennes Grundsætninger ma-